

El comerç enfila la campanya de Nadal més llarga

Les botigues obriran vuit festius però alerten que un Black Friday llarg acabarà sent “una promoció més”

L'aparador d'una botiga ■ J.L.

Clara Peya. Música

“Estimar és fer política i decidir com estimem també ho és”

P32,33

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 26 de novembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15192 - AVUI / Any XLI. Núm. 14062 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

Hi posen condicions

ERC • Els republicans exigeixen un “calendari clar” i un “diàleg entre governs i sense condicions” per facilitar la investidura de Sánchez

Aval amplíssim de la militància a l'estratègia de la direcció d'ERC

JxCAT • Els de Puigdemont, que no són imprescindibles per a l'acord, el condicionen a la figura d'un mediador internacional

La manifestació, convocada per Novembre Feminista, va omplir el passeig de Gràcia de Barcelona ■ ORIOL DURAN

Prou violències masclistes

Milers de persones surten al carrer per denunciar aquesta xacra

Europa-Món

P22,23

Reclamen que Assange sigui hospitalitzat

Seixanta metges alerten sobre el seu estat de salut i del risc que mori a la presó

Europa-Món

P24

El nivell de CO₂ registra un nou rècord històric

L'ONU adverteix del desastre climàtic a partir de finals de segle, si no s'actua

Carbonell
ESTILISTES

CENTRE COMERCIAL CARREFOUR
TEL. 93 750 19 27 · 08349 CABRERA DE MAR
HORARI: DE DILLUNS A DISSABTE DE 10 H A 21 H · DONEM HORES
CARBONELLESTILISTES@HOTMAIL.COM

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Els favors d'Espanya

Fa un parell d'anys, en una tertúlia televisiva, l'exministre d'Afers Exteriors del Partit Popular José Manuel García-Margallo va deixar anar una frase tan inquietant com enigmàtica. "Ningú sap", va assegurar, "l'esforç que ha costat i els favors que devem a una quantitat de gent per haver aconseguit que facin les declaracions que han fet" contra la independència i el referèndum de Catalunya. Malgrat l'escàndol provocat per aquestes afirmacions, va resultar impossible que l'exministre comparegués al Congrés per detallar els "esforços" i els "favors". Però, presoner com és d'una incontinència verbal cada vegada que té un micròfon al davant i d'un desig irrefrenable que hom li reconegui un lloc preeminent entre els herois del patriotisme espanyol, des d'aleshores García-Margallo ens ha anat desvelant alguns d'aquells "favors"; com ara l'enviament d'un contingent militar a Letònia o l'advertiment a Alex Salmond que si els escocesos de-

L'exministre d'Afers Exteriors José Manuel García-Margallo ha reconegut pressions a Israel per tal d'evitar simpaties al procés

fensaven l'independentisme, Espanya podria anunciar que es vetaria l'accés d'una Escòcia independent a la Unió Europea. El darrer "favor" de l'exministre l'ha donat a conèixer a les seves *Memorias heterodoxas de un político de extremo centro*, un llibre en el qual explica com va aconseguir capgirar l'interès i el corrent de simpatia del primer ministre d'Israel, Benjamin Netanyahu, cap al procés català. Com si es tractés d'un joc de favors, García-Margallo explica que en una cimera bilateral s'havia amenaçat el govern israelià amb el fet que un moviment de complicitat cap a l'independentisme català comportaria immediatament el reconeixement de Palestina per part del govern de Rajoy. L'exministre no només ofereix aquest exemple, sinó que recorda que les seves gestions van evitar que cap país reconegués Catalunya després del referèndum de l'1-O. És només un exemple; perquè el dia que coneguem amb detall els "esforços" i els "favors" que han fet Margallo i els seus successors, assistirem a un escàndol monumental.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Presentar llibres

Divendres vaig presentar a la llibreria Dòria de Mataró el llibre de Francesc-Marc Álvaro *Assaig general d'una revolta*. Títol ambigu, i per això bo: ¿quan diu *assaig* es refereix al contingut del llibre –un estudi sobre el procés– o Álvaro considera els fets de l'octubre del 2017 l'*assaig* d'una *revolta* que encara ha de venir i que té el "ho tornarem a fer" de referent? En qualsevol cas, una gran anàlisi sobre el procés.

Anant cap a la llibreria, l'Álvaro em pregunta si crec que hi haurà gent. Només li puc respondre que la libretera, la Núria Dòria, sempre diu que per molta gent que hi hagi la venda del llibre objecte de la presentació és escassa. Li explico que fa uns mesos vaig anar a Sabadell a presentar *Sota el barret*, una cosa meva. Hi havia molta aflluència. Només vaig signar un llibre, i encara la senyora que me'l va oferir l'havia dut de casa. No calia, però els libreters se'm van mig excusar: la gent, sempre la mateixa, ha agafat el costum d'anar a les presentacions de llibres, siguin els que siguin. Hi van com qui assisteix a una conferència, a

“Una indirecta, i Francesc-Marc Álvaro té cua per signar exemplars

un club de lectura o a una funció de putxinellis. L'Álvaro i jo arribem a la llibreria al moment que ell m'explica que a Londres les llibreries fan pagar per assistir a presentacions. Si al final algú es queda el llibre, se li descompta el preu de l'entrada. La Núria Dòria ho escolta. Passem a la sala on la presentació ha de tenir lloc. Està plena, molt bona entrada. La Núria, que paga la factura de la llum que ens il·lumina, que ha desplegat les cadires, que ens ofereix una ampolla d'aigua, que ha fet una reserva de llibres a cegues, diu a la concurrència: "Això és una llibreria. Heu de saber que per un acte així les

de Londres fan pagar..." Com que ho diu bé, la gent s'ho pren bé. Com que la gent no ho sabia, ho escolta amb atenció. Els que van a presentacions de llibres són receptius i comprensius.

L'acte va anar de primera, amb la gent molt motivada. L'havíem plantejat com una conversa entre l'autor i jo i al final s'hi va unir la gent. La majoria, d'ERC i de l'antiga Convergència ara transformada. L'assaig de Francesc-Marc Álvaro és en bona part una crítica a com els partits independentistes han conduït el procés. Aquesta crítica o autocrítica, ¿no interessa als partits que estan en contra de la independència? El procés ha donat moltes alegries i moltes tristesses. Els seus contraris s'ho han perdut tot. Són a casa, resclosits i rondinant. Hi havia, però, l'alcalde David Bote, del PSC, que sempre és el més llest de tots i val per tots. Em diu: "Que interessant!" I tant que el llibre i les idees que suscita són interessants, per a uns i altres.

L'Álvaro i jo havíem quedat d'anar a sopar. Al final li vaig haver de fer un crit perquè no parava de signar llibres i d'atendre gent i fèiem tard.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurollògiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/xh3ns7>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Es fan un mal favor, no?

després els estranya, que ens costi creure en la imparcialitat de la justícia? La setmana passada, l'Associació Professional de la Magistratura, (l'APM, l'associació majoritària de jutges) va fer públic un vídeo denunciant una suposada "campanya de desprestigi i pressió al poder judicial" que, segons ells, ha provocat que més d'un centenar de jutges hagin marxat de Catalunya aquests darrers tres anys. La veu en off del vídeo que van fer circular feia referència a l'"assetjament als jutges" i als "atacs a les seus judicials" que s'estan produint a Catalunya i que, segons ells, s'han intensificat encara més després de la sentència de l'1-O. Qualsevol que veïés aquest vídeo fora de Catalunya es devia pensar que aquí els jutges van amb protecció policial, que se'ls increpa pel carrer i que no surten de casa, atemorits com estan. De tal manera que gairebé trobes normal que més d'un centenar

“Resulta que fa trenta anys, que se'n van jutges de Catalunya, senyors de l'APM

d'ells, com es diu al vídeo de l'APM (de l'Associació Professional de Magistrats, no siguin malpensats), hagin decidit marxar. Si no fos, és clar, que la realitat els desmenteix. La realitat i ahir ho feia la jutgessa Maria Josep Feliu a ca la Terribas, a Catalunya Ràdio. Feliu, membre del col·lectiu Àgora Judicial, posava en context les xifres de l'APM. És cert que han marxat uns quants jutges aquests darrers anys? Sí. Però Feliu hi posava dades: el 2018 se'n van anar 48, però en van venir 63;

i el 2017, quan encara no hi havia hagut encara el famós referèndum, se n'havien anat 21. L'any 2016, se'n van anar 73; i el 2015, 80 (80!). I anys enrere, hi va afegir, passava exactament el mateix. "Fa trenta anys que passa això", denunciava Feliu, que va qualificar la denúncia de l'APM d'"exageració" i, d'alguna manera, els acusava de manipular dades donant només la xifra de jutges que se'n van i no dels que venen. I jo em pregunto: si una associació de magistrats dona aquestes dades, les manipula i les atribueix gratuïtament (he buscat un adjectiu amable) a una campanya de desprestigi i un assetjament inexistent, quin favor fa a la justícia? No són ells mateixos qui s'estan fent l'autocampanya de desprestigi? No se suposa que són justament ells, els jutges, els qui mesuren i ponderen les coses? No són ells mateixos, els qui els lamenen la confiança que ens haurien de merèixer?

EDITORIAL

Contra les violències masclistes

La violència masclista en les seves diverses manifestacions és una de les pitjors xacres que arrosseguem com a societat. Per això cal aplaudir les mobilitzacions celebrades ahir en el marc del Dia Internacional per l'Eliminació de les Violències vers les Dones i les Nenes. Especialment enguany davant l'emergència de Vox, que intenta afeblir la lluita per la igualtat i contra la violència de gènere. Una ultradreta que compta amb la lamentable col·laboració del PP i Cs, que en institucions com l'Ajuntament de Madrid, i d'altres, han fet retrocedir algunes dècades la lluita feminista per la igualtat trencant irresponsablement el consens existent. El masclisme genera des de microviolències que no poden ser menystingudes com insinuacions fora de lloc o humiliacions constants de les dones, fins a violacions, agressions sexuals, assetjament o femicidis. Agressions que es produeixen no només als domicilis particulars sinó en tots els àmbits de la societat, conformant un sistema de desigualtat i dominació.

Les xifres d'enguany són esferidores: més d'11.000 denúncies de violència de gènere fins a l'octubre, 4.500 homes detinguts i 8 dones assassinades a Catalunya. A l'Estat la xifra de víctimes mortals puja fins a 52, l'última ahir mateix a Tenerife. Unes xifres que es mantenen any rere any. Cal un pla de xoc que inclogui la conscienciació social i l'educació en l'igualtat. Que generi intolerància cap a tots els agressors, que han de perdre tota complicitat en els entorns socials. I una protecció efectiva de les víctimes. El masclisme no serà fàcil d'extirpar de la nostra societat, però cal prendre consciència que darrere d'ell hi ha un dels pitjors terrorismes que cal combatre sense treva a cada moment i arreu.

De reüll

Marga Moreno

Arrels per la Pau

La dignitat pot raure en els gestos més insospitats, com ara permetre que una persona sense recursos que viu al carrer pugui triar entre dues peces de roba després d'una dutxa en un espai segur. *Dignitat, autoestima...* paraules que sovint utilitzem sense adonar-nos del contingut semàntic que duen a l'esquena i que poden conjurar-ne d'altres com *por* o *solitud*. Això ho saben molt bé les persones vinculades a la Fundació Arrels, entitat que ja ha superat les tres dècades de vida que ara la periodista Sònia Pau ha recollit en un volum

Malgrat el que molts pensen, ningú acaba al carrer perquè vol

imprescindible per a tots aquells que vulguin acostar-se al drama del sensellarisme. *Fils trencats*, títol que fa referència a la fragilitat dels suports que ens mantenen fora de la marginalitat i l'exclusió, documenta la història d'Arrels amb el testimoni de voluntaris i persones que hi han estat acompanyades –sempre

“posant el vicle per davant del servei” – i parla amb claredat, sense judicis morals estèrils, sense paternalismes odiosos, sense autocomplaences i amb tot el rigor d'algú que fa anys que escriu sobre temes socials. Temes que molts, sovint els que més se n'haurien de preocupar des de l'administració, aborden amb massa burocràcia i una gran dosi de prejudicis. La pobresa fa por, o nosa, i n'apartem la mirada quan hi topem en un portal o un caixer automàtic. Però ningú acaba al carrer perquè vol o com a càstig diví. Llarga vida a Arrels. Gràcies per posar les persones sempre al centre.

Les cares de la notícia

CAP EXECUTIVA DE HONG KONG

Carrie Lam

Plebiscit perdut

La victòria aclaparadora dels candidats del bloc prodemocràtic en les eleccions municipals de diumenge a Hong Kong representa un revés incontestable al govern local de Carrie Lam, atès que els comicis van ser considerats com un referèndum a les protestes dels darrers mesos.

ESCRITORA

Núria Parera

Maleta de talla única

El llibre *La maleta*, una història sobre les migracions del segle XX, ha estat seleccionat per a la llista d'honor de l'Organització Internacional del Llibre Infantil i Juvenil. L'autora ens explica que ha fet un llibre sota el concepte de talla única, per a lectors de totes les franges d'edat.

MÚSICA

Clara Peya

Creativitat i coherència

La pianista i compositora Clara Peya ha recollit el 2019 gairebé tots els premis possibles relacionats amb la música en aquest país, inclòs el Premi Nacional de Cultura. Després de discos tan brillants com *Oceanes* i *Estómac*, Peya no para de crear, amb una visió del món tan punyent com coherent.

Tal dia com avui fa...

1 any

Aturades a la vista

Els metges inicien cinc dies de vaga farts d'anys de precarització per les retallades. Mestres i funcionaris també han anunciat aturades.

10 anys

Fusió de caixes

Laietana i Penedès aproven la seva fusió. L'operació culmina la primera fase de reordenació de les caixes d'estalvi a Catalunya.

20 anys

Llei reformada

El Partit Popular juga fort i anuncia una "reforma global", gairebé una esmena a la totalitat, de la llei d'estrangeria durant el seu tràmit en el Senat.

Full de ruta

Emili Bella

Quan hi ha gana, tot és bo

Concretem. Què ha de demanar l'independentisme a canvi d'investir Pedro Sánchez, l'últim dels artífexs del 155 que continua viu? Si les reivindicacions de l'independentisme fossin una piràmide alimentària, a dalt de tot, amb els pastissos i els croissants hi hauria un referèndum d'independència. A la lleixa immediatament inferior, amb la carn vermella, l'alliberament dels presos polítics amb una amnistia i la fi de la repressió. Per sota, amb les fruites i verdures hi posaríem un relator internacional i el reconeixement dels interlocutors catalans, Oriol Junqueras a Lledoners i Carles Puigdemont a l'exili. I a l'últim calaix, amb la pasta, el pa, l'arròs i els cereals, una cimera per poder parlar de tots els aliments del damunt l'endemà de la qual el president espanyol pot ser que s'acorde. Jo crec que s'ha de menjar de tot, de baix i de dalt de la piràmide. Parlar és imprescindible en tots els casos, però en realitat el diàleg no és una

Investir Pedro Sánchez a canvi d'una reunió no és cap opció. L'única garantia real de compliment de les seves promeses és aconseguir el màxim abans de la investidura

reivindicació, és un instrument per assolir fites. Per tant, invertir Sánchez a canvi d'una reunió no és cap opció. L'única garantia real de compliment de les seves promeses és aconseguir el màxim abans de la investidura. ¿El seu cap val una cimera prèvia amb el compromís vague d'un calendari i una promesa de compliment que prové d'algú que antany parlava de nació catalana però ja no se'n recorda i fa quatre dies volia intervenir l'escola catalana? ¿Es poden guanyar unes eleccions al Parlament si s'investeix Sánchez per un plat de lleties? ¿Les lleties, a quina alçada van? ¿Si s'inverteix la piràmide, es converteix en un embut? ¿Es pot confiar en Sánchez si ni tan sols els seus eventuals futurs socis de govern no ho fan? ¿Hi ha cap altre remei? ¿Es pot negociar de tu a tu amb algú que té els teus líders polítics a la presó? ¿Hi ha algun camí transitable alternatiu a Sánchez? Certament, són més preguntes que respostes, amb el perill que, com diuen a casa, quan hi ha gana, tot és bo.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

M'expliques una història?

La presència cada vegada més massiva i global de noves tecnologies en el nostre dia a dia ha alterat i probablement alterarà encara més les estructures de relació tradicional. I un dels àmbits més sensibles, complexos i delicats és, sens dubte, el de l'educació. Combinar tradició i innovació en les dosis justes és un repte que cal assumir i que amaga més riscos i perills dels que resulten obvis i potser per aquest motiu, aconseguir espais sòlids des d'on poder progressar s'ha convertit quasi en una necessitat.

I AIXÒ ÉS PRECISAMENT el que ha fet l'educadora i lingüista Débora Chomski a través del llibre *Educar i créixer amb històries* publicat per Eumo, situar-nos amb precisió i efectivitat en un dels extrems de la línia, l'analògic, el que estimula la imaginació més enllà de les pantalles que, en principi, ho donen tot fet i marquen un camí sovint unidireccional. La seva proposta, modulada, racionalitzada i actualitzada, es podria dir que arrenca de la nit dels temps, del factor oral considerat com

un eix d'unió, com la possibilitat de fascinar mentre ajuda a estructurar uns fils de comunicació destinats a ser sòlids, consistents i perdurables.

CHOMSKI PLANTEJA LA NECESSITAT d'explicar històries als més petits, ja sigui a casa o a l'aula, entenent-les com un artefacte cultural que es converteix en una autèntica estratègia a l'hora d'aconseguir, d'una banda, la pròpia supervivència i, de l'altra, estructurar uns valors i uns referents sempre fonamentals per anar ordenant un passat, entenent el present i planificant el futur.

DES D'AQUELLA ENTRANYABLE, càlida i esperançadora porta cap a la imaginació que representa el "hi havia una vegada", a les més ferotges passant per les que poden ser retalls concrets de la realitat, explicar històries és donar forma i contingut a la realitat, és ajudar els infants a entendre el món, és, en certa manera, transformar la vida i la història en paraules i per això, la Débora el

que pretén es ensenyar a mestres, pares i educadors una eina poderosíssima d'alimentar l'intel·lecte d'una manera lúdica, intensa, profunda i, a la vegada, subtil.

EL FIL CENTRAL ÉS ARRIBAR A COMPENDE que tots tenim una història per explicar i que aquesta mateixa història es pot explicar de moltes maneres, sencera, a fragments, amb metàfores, amb èpica, amb realisme, amb fantasia, amb veritats, amb mentides i que qualsevol fórmula pot ser bona si s'explora amb convicció i intensitat. Destaca, doncs, la necessitat de treballar el "pensament narratiu" com a complement bàsic i necessari del "pensament científic" i aquí és on rau la grandesa de la proposta de Chomsky, en aquesta meravellosa necessitat de dotar de sentiments qüestions que, d'altra manera, serien simplement neutres i objectives. I també una part pràctica que inclou una gran varietat d'exercicis de tota mena i mil pistes a l'hora d'aproximar-se a la narració. Una proposta enriquidora, sens dubte.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Altres cop de la polèmica de la immersió

■ Soc mestre. Arran de la darrera proposta del PSC qüestionant la immersió lingüística en català a l'escola, han tornat a aparèixer vells arguments a favor de l'augment de la presència del castellà a les aules, sobretot perquè "hi ha zones de Catalunya on els alumnes no saben parlar en castellà". Ningú parla, tot i que en seria la conseqüència lògica, d'augmentar el reforç del català a les zones on els alumnes, majoritàriament, no saben parlar en català. Ni tampoc d'augmentar els recursos perquè el català tingui presència als àmbits on és clarament minoritari, com el cinema, la justícia, el còmic o bé els videojocs. Se'ls veu el llautó. A més, però, l'argument principal expressat al principi d'aquest escrit és radicalment fals. En primer lloc, cal dir que el fet que hi hagi

alumnes de primària que parlin malament en castellà és una cosa perfectament normal. Els fills i filles de famílies catalanoparlants, que, per sort, existeixen, tenen dificultats ben normals per parlar una llengua a l'escola que no és la seva. De la mateixa manera que hi ha molts alumnes, i en són molts més, fills de famílies castellanoparlants que tenen dificultats per parlar en català. Esgarrifar-se per això és desconèixer la realitat, simplement. La qüestió és que els alumnes catalans, en finalitzar l'ensenyament obligatori, a setze anys, saben parlar perfectament en castellà, com confirmen nombrosos estudis que ratifiquen que el nivell de castellà dels alumnes catalans no és ni millor ni pitjor, significativament, que el de qualsevol lloc d'Espanya. Lamentablement, no hi ha estudis seriosos que quantifiquin el nivell de català a la mateixa franja d'edat, però us asseguro

que és molt pitjor que el del castellà. Això són fets. He pogut comprovar personalment que, en certes zones de Catalunya, hi ha instituts de secundària on es fan moltes més classes en castellà que no les que diu el seu projecte lingüístic. El departament fa anys que ho sap i mai ningú no ha fet res per arreglar-ho. No ho dubteu, els qui qüestionen la immersió no volen altra cosa que anar afeblint el català. I una llengua, quan se l'afebleix, acaba per desaparèixer. A la manifestació unionista que fa poc van fer a Barcelona, un dels qui van parlar va afirmar: "Som bilingües." Era mentida. En aquella manifestació hi havia molts monolingües, que no sabien pas parlar català. A les manifestacions independentistes sí que tots som bilingües. Tots sabem parlar en castellà.

JOSEP MONEO VILALTA
Barcelona

Alcohol entre els joves

■ Fa uns dies llegia la notícia que cada cap de setmana uns 79 joves són atesos a urgències per intoxicació alcohòlica. Una situació preocupant que representa un problema de salut pública. A tot Europa, un de cada quatre morts per alcohol són joves d'entre 20 i 24 anys. Unes dades preocupants. Em fa la sensació que entre els joves està ben vist beure alcohol, i una possible causa podria ser la falta d'educació quan són petits. Cal una millor conscienciació sobre els perills de l'alcohol en les escoles primàries. A més, crec que els espais d'oci han d'actuar per prevenir el consum d'alcohol de risc.

GERARD LOMBARTE PRUNÉS
Cabriels (Maresme)

La frase del dia

“Pedro Sánchez ja ha escollit i ha cremat les seves naus”

Pablo Casado, PRESIDENT DEL PARTIT POPULAR

Tribuna

Xavier Ginesta. Periodista i professor de la Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya

Marc mental en conflicte

Des que l'extrema dreta postfranquista de Vox s'ha assentat amb força al Congrés dels Diputats, que s'han publicat tot tipus d'hipòtesis sobre les causes que han portat els de Santiago Abascal a arribar a cotes tan altes d'acceptació entre els votants. Certament, els resultats van caure com una gerra d'aigua freda malgrat que les enquestes ja advertien del fenomen i que ningú es va sorprendre dels 52 diputats que van aconseguir. No obstant, amb el color verd tenyint una bona part dels escons ara tothom intenta espolsar-se les puces per no semblar còmplices d'aquest fenomen.

MALAUADAMENT, QUI ESTIGUI LLIURE DE PECAT QUE TIRI LA PRIMERA PEDRA. Espanya, definitivament, s'ha assimilat a la majoria de països europeus on ja fa temps que els seus ciutadans conviuen amb els partits d'extrema dreta, que han trencat les dinàmiques tradicionals que havien regit la política europea del segle XX. L'extrema dreta ha aparegut a Europa, també als Estats Units o al Brasil, com una resposta contra l'*statu quo* d'aquells col·lectius que se senten perdedors de la globalització, de les noves dinàmiques interrelacionades de l'economia global, d'aquelles societats multiculturals que viuen fusions d'identitats en un entorn totalment gasós. L'extrema dreta advoca per un passat mític, una societat patriarcal, una crítica a la intel·lectualitat, una identitat en perill i una política econòmica proteccionista: es teoritza com una reacció a les conseqüències de l'actual mundialització regionalitzada. Els processos globalitzadors no han beneficiat a tothom igual. Hi ha exclosos. Però, més enllà dels aspectes estructurals, cal analitzar el cas particular que ens toca viure per entendre que, a Espanya, ningú es pot escapar de l'auto-crítica a l'hora d'entendre l'ascens de Vox. Valgui per endavant, però, que hi

ha quelcom que és essencial: l'Espanya del segle XXI pateix d'una transició mal acabada, que no va aconseguir foragitar patrons i comportaments propis de la dictadura. Davant del soroll de sabres s'havia d'establir un diàleg caut per poder integrar els poders de la dictadura dins de les noves estructures democràtiques; però, no siguem il·lusos: una vegada es van haver blanquejat els antics autòcrates i se'ls va buscar un encaix mínimament còmode dins del nou sistema, no hi va haver cap mena de voluntat per continuar exigint responsabilitats. Aquells qui van donar suport al dictador fins al llit de mort va suposar-se que es transformaven, de la nit al dia, en demòcrates pensant que mai més no tindrien nostàlgia de determinades pràctiques de temps passats.

ESPANYA HA TINGUT UN SUBSTRAT adobat per a l'aparició d'aquest tipus de formacions polítiques. Sobretot, perquè molta part de la societat espanyola ha viscut el fet de la política sobre la base d'un marc mental predemocràtic que mai es va trencar del tot per poder accontentar a tothom: la unitat de la pàtria és intocable, innegociable, entesa com a quelcom natural i, com sabem,

“Molta part de la societat espanyola ha viscut el fet de la política sobre la base d'un marc mental predemocràtic

està per sobre fins i tot de la racional interpretació de la llei. En aquest sentit, la lluita legítima de gairebé la meitat dels catalans per poder tenir un estat independent es pot presentar, en el fons, com una lluita entre marcs mentals. El conflicte entre els *frames* oposats –com es veu a la darrera enquesta del CEO, que pregunta a tot l'Estat– esdevé la clau per entendre per què una sortida negociada a la crisi política del Principat és tan difícil en aquests moments. I, per aquest motiu, no tinc cap mena de dubte que, indirectament, també l'auge de l'independentisme a Catalunya ha estat contestat amb més extrema dreta fora del Principat. L'independentisme és legítim, però no ens ha de sorprendre la reacció de l'oponent: “acció-reacció”, em recordava el professor Antón Costas.

NO OBTANT, L'INDEPENDENTISME no ha crescut com a resultat d'un lideratge màgic amb intencions personals, ambicioses i ocultes com intenten presentar alguns totòlegs. És una manera maximalista i fàcil de resumir el conflicte sense intentar posar-se a la pell de l'altre. I, quan es busca reduir l'anàlisi a lideratges unipersonals i mentiders també es contribueix a donar ales a qui proposa solucions fàcils per posar fi al moviment: a Vox. Perquè si no entenem racionalment que l'estat de les autonomies no accontenta a tothom i està forjat posant en relació diverses comunitats nacionals, llavors la solució per a alguns només suposa desempallegar-nos de l'actual estructura i retornar a un estat centralitzat i autocràtic que no ens obligui a trencar-nos el cap per entendre la complexitat. “Voteu-me a mi, que jo us asseguro que no haureu de tornar a votar mai més”, gairebé s'atrevirà a dir un dia Abascal, qui la nit del 10-N ja va prometre reforçar la mística de la pàtria i impulsar la política social. Retornem al passat?

De set en set

Imma Merino

Pare i Madre

Josep Pujol, historiador de l'economia, va morir fa cosa d'un mes a causa d'un càncer. Poc temps abans, Àlex Rigola va demanar-li mantenir unes converses en les quals també participaria l'actriu i dramaturga Alba Pujol, la filla d'aquest home aleshores ben conscient de la proximitat de la mort, amb la idea de treure'n matèria per a un muntatge teatral. Fa uns dies, dins de Temporada Alta, va presentar-se al Teatre de Salt *Aquest país no descobert que no deixa tornar de les seves fronteres cap dels seus viatgers*, títol que apel·la al cèlebre monòleg de Hamlet per a un muntatge que, certament, destil·la i dramatitza aquelles converses sobre la vida i sobre el fet d'afrontar l'últim viatge, el més desconegut de tots. A l'escenari hi havia Pep Cruz, representant Josep Pujol, i Alba Pujol, que es representa ella mateixa convertida en personatge. Interpel·lant els espectadors, se'ns revelava alguna cosa íntima amb la consciència de la possible impudícia que vol salvar-se amb humor, sense renunciar als sentiments. Allò que es transmet és que pare i filla van construir una relació d'amor i complicitat com si fos la decisió tenaç de dues persones lliures.

A l'endemà de veure l'obra dirigida per Rigola, vaig assistir a la representació al Municipal de Girona d'*Una costilla sobre la mesa. Madre*, un espectacle en què, amb la col·laboració del cant i del crit d'El Niño de Elche, Angelica Liddell expressa el dolor davant de la mort de la seva mare, a qui va odiar perquè sentia com la rebutjava en no ser la filla que volia, però a qui, en degradar-se el seu cos i encara més la seva ment, va estimar-la a contracor, com si fos inevitable en sentir un vincle atàvic. D'aquí, sense apel·lació als sentiments, Liddell remet al ritual, passat pel sedàs de la religió, i a la catarsi de la tragèdia. Dues maneres d'afrontar la vida, la mort, el teatre, a través de la relació amb el pare o la mare i el dolor de la seva pèrdua. No he deixat de pensar-hi.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**Reaccions
estatal
contra el PSC**

Atacs del PP a la plurinacionalitat del PSC perquè vol dialogar amb els independentistes

**Contra
la violència
de gènere**

El dia mundial transcorre farcit d'actes i manifestacions de conscienciació

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez haurà de suar els

MÍNIMS ERC i JxCat plantegen una taula de diàleg entre iguals per investir el socialista, amb garanties i on es pugui parlar de tot **MÉS** Els republicans volen fixar un calendari, i Borràs, que es reconegui Torra i tots els represaliats

Òscar Palau
BARCELONA

El president espanyol en funcions, Pedro Sánchez, aquest cop haurà de suar si vol tenir els suports dels grups independentistes catalans per ser investit, i evitar així anar a una segona repetició electoral. Tant ERC com JxCat van concretar ahir i van posar sobre la taula els mínims que, segons ells, hauria de tenir la mesa de negociació que exigeixen com a principal condició per permetre, ara sí, una investidura del candidat socialista, un cop aquest ja es va posar ràpidament d'acord amb Podem després del 10-N. En espera que els dos partits independentistes acabïn de relligar una estratègia comuna –tot just la setmana passada van tenir una primera reunió per mirar de coordinar-se, i se'n tornaran a produir aquesta setmana, sense descartar fins i tot la CUP–, les respectives demandes tampoc difereixen tant.

A ERC, guanyadora de les eleccions a Catalunya, li pertoca dur la veu cantant en la negociació amb el PSOE, també perquè amb el seu suport aquest en tindria prou, i els socialistes no volen veure JxCat ni en pintura, però és evident que qualsevol negociació posterior, com així reivindiquen un i altre partit, ha de ser entre els governs i de tu a tu, i aquí òbviament hi haurà d'entrar el que encapçala el president Quim Torra, agradi o no a Sánchez, fet que alhora obliga que la posició

d'ERC i JxCat hagi de ser unívoca.

Això sí, els republicans diferencien un estadi d'un altre, ja que en un primer esglaió probablement s'hauran d'asseure sols amb el PSOE per mirar d'arrencar-li el compromís perquè el govern espanyol que es formi sigui a parlar amb el català. La secretària general adjunta, Marta Vilalta, ja va avançar ahir que plantejaran com a *conditio sine qua non* per a la investidura el que bategen com "les quatre potes" sobre les quals s'ha de recolzar la taula del diàleg: unes converses dels governs entre iguals; una negociació sense condicions on ells pensen plantejar l'autodeterminació i l'amnistia; un "calendari clar" perquè les trobades no es puguin dilatar *sine die* sense resultats, i unes garanties que es compliran els acords a què s'arribi. "Ja hem estat escarmentats moltes vegades", reblava Vilalta, que evitava dir si aquestes garanties han de passar per la figura d'un relator –com de fet ja s'havia arrencat al govern espanyol en la declaració de Pedralbes del desembre passat, que els grups independentistes consideren un bon punt de partida– o qualsevol altre mecanisme.

En aquest sentit, la republicana demanava com a prèvia un "gest inequívoc" al PSOE, que, si bé evitava concretar, no amagava que veuria molt bé que fos una reunió entre els governs abans de la investidura. "Tot això és una proposta de mínims per poder

La líder de JxCat al Congrés, Laura Borràs, ahir amb la número 2, Míriam Nogueras, i el líder del grup parlamentari, Albert Batet ■ EFE

Les frases

“Estem en espera d'iniciar contactes formals amb el PSOE. Si no es mouen, tot acord és impossible”

Marta Vilalta
SECRETÀRIA GENERAL ADJUNTA D'ERC

començar a negociar; és lluny dels nostres objectius polítics que tothom coneix, però pot ser un primer pas per caminar cap a una solució democràtica al conflicte”, aclaria al vespre, després de rebre l'apli aval de la militància a la seva estratègia. “Posem la primera pedra, però ara és el PSOE qui s'ha de mou-

“El que proposem només depèn de la voluntat política i es pot fer de manera immediata”

Laura Borràs
LÍDER DE JXCAT AL CONGRÉS

re”, sentenciava. Si s'arriba a un acord en aquests termes, els republicans aposten perquè es passi a un segon estadi, en què el diàleg hauria de ser ja entre els respectius executius. “Estem posant les bases per poder fer real la mesa de negociació entre governs, que són els que millor representen les res-

pectives ciutadanes”, justificava Vilalta.

És clar que JxCat també va puntualitzar ahir els seus, de mínims, que passarien igualment per partir de la declaració de Pedralbes. Així, la líder al Congrés, Laura Borràs, insistia també en un diàleg “entre iguals i sense condicions”, i concretava que per a ella la garantia del compliment dels acords del compliment dels acords ha de passar pel nomenament d'un mediador internacional. A més, hi afegia una postilla: que el diàleg “no exclouï ningú” i respecti tots els interlocutors i institucions catalanes, amb el president Quim Torra al capdavant, a més que hi hagi un “reconeixe-

ment” als líders independentistes que hi ha a l'exili i a la presó. “Volem solucions tangibles, perquè no només siguin promeses”, aclaria la líder de JxCat, que exigia en tot cas “respecte pel que vota la ciutadania de Catalunya”. “Qualsevol solució ha de passar per una votació i la fi de la repressió”, insistia.

Borràs, que també exigia un “cordó sanitari” a Vox, demanava igualment un “gest immediat” per iniciar les negociacions, que proposa que sigui la retirada immediata per part del govern espanyol dels recursos perquè els debats al Parlament es puguin tenir “sense cap mena d'obstacle”. ■

L'APUNT

El proveïdor, i no els talls, aturen Seat

Carles Sabaté

El president de Seat alertava del perill que les mobilitzacions contra la sentència del Suprem afectin la producció de l'empresa més gran de Catalunya. Foment del Treball, diversos ministres, l'alcalde de Colau... ahir mateix el president del Mobile World Capital de Barcelona, alertaven de l'efecte sobre l'economia dels talls en infraestructures. S'ha quedat sol el president de la

Cambra de Comerç alertant que també llasta l'economia catalana l'incompliment endèmic de les inversions estatals en infraestructures. Aquestes no semblen preocupar tant els responsables empresarials o econòmics. Ni l'excessiva dependència, perquè Seat està aturada des de dimecres per l'incendi del seu únic proveïdor de *tabliers*.

suports

Marta Vilalta, secretària general adjunta d'ERC, ahir a la seu del partit ■ ACN

Aval gairebé unànime a l'estratègia d'ERC de condicionar la investidura

■ Un 95% de la militància es mostra contrària a fer Sánchez president si no s'avé a crear una taula de diàleg ■ Aquesta setmana començaran les converses

Ò. Palau
BARCELONA

La militància d'Esquerra Republicana va donar un amplí suport ahir a l'estratègia de la direcció de no facilitar aquest cop la investidura de Pedro Sánchez si no és a canvi d'una concessió: la creació d'una mesa de diàleg d'igual a igual entre governs, amb un calendari prefixat i garanties. La consulta per via telemàtica que el partit va obrir al llarg de tota la jornada va acabar amb una aclaparadora resposta afirmativa a una pregunta, això sí, un pel enrevessada: "Esteu d'acord a rebutjar la investidura de Pedro Sánchez si prèviament no hi ha un acord per abordar el conflicte polític amb l'Estat a través d'una mesa de negociació?". Un 94,6% dels participants van contestar que sí, i només un 5,4% van dir que no. En to-

Les xifres

94,6

per cent de la militància d'ERC va votar a favor de rebutjar la investidura de Sánchez si no s'avé al diàleg.

5.953

militants van votar, d'un cens amb dret a vot de pràcticament 8.500, el que significa una participació d'un 70%.

tal, es van pronunciar 5.953 persones d'un cens amb dret a vot de gairebé 8.500, un fet que eleva la participació a un 70%. El partit, doncs, parteix ara del no, i no de l'abstenció, com ho feia a l'estiu en l'anterior investidura fallida.

"Amb una àmplia majoria la militància ha votat i ha parlat clar: diu no a una investidura en les condicions actuals, i diu sí a una mesa de negociació entre Catalunya i l'Estat", resumeix la secretària general adjunta, Marta Vilalta, que compareixia al voltant de

les nou del vespre per explicar els resultats. "Som més forts que mai per forçar l'Estat a seure a negociar; és el missatge que ha enviat la militància al PSOE i a Podem", presumeix. I és que, segons ella, la decisió d'ahir implica que, si Sánchez vol alguna cosa dels republicans, "haurà de moure fitxa; tindrà un no si no canvien les condicions". Vilalta ja havia advertit al matí que els "sobren els motius" per rebutjar la investidura: el seu "aplaudiment" a la sentència contra el procés, les

"amenaces constants" amb el 155, contra l'escola catalana o els mitjans públics, l'intent de penalitzar l'autodeterminació si es volgués fer un nou referèndum... "Una mesa de negociació per a una solució democràtica o no investidura, és molt senzill", resumeix Vilalta.

Amb l'aval de la militància al sarró, els republicans començaran les converses aquesta mateixa setmana amb el PSOE. En aquest sentit, la secretària general adjunta al matí ja admetia contactes previs amb ells i amb altres grups com ara el PNB, el BNG o Podem, que espera que s'afegeixin a un eventual acord, i fixava per a aquesta setmana una primera reunió formal amb els socialistes, en què ella mateixa; el portaveu al Congrés, Gabriel Rufián, i el president del consell nacional, Josep Maria Jové, seran els negociadors. ■

El PSOE tem que s'allargui

Fonts del PSOE admetien ahir a Efe que el calendari inicialment previst per Pedro Sánchez, que passava per una investidura i formació de govern al desembre, fins i tot obrint el Congrés durant les festes de Nadal si calia, serà difícilment realitzable si, com preveu, les converses amb ERC amb vista a la investidura s'allarguen. Segons els socialistes, el seu optimisme inicial ha topat amb el "ritme" d'ERC, que acabarà tenint previsiblement un paper clau, i que serà qui acabarà marcant els terminis. El PSOE, amb un equip negociador encapçalat per la portaveu par-

lamentària Adriana Lastra, vol buscar l'abstenció dels republicans per faltar l'acord de govern de coalició amb Podem, que ja tenen gairebé pactat però que només anunciaran en el cas que efectivament pugui reeixir.

El líder del PP, Pablo Casado, va lamentar ahir que el PSOE el menystingui per negociar-hi res, i li va suggerir que obri converses amb Cs per evitar dependre dels independentistes. A més, es va queixar que espera des de fa dues setmanes una resposta de Sánchez a la crida que li va fer a explicar en públic "el que està pactant amb ERC".

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La plurinacionalitat del PSC, en el punt de mira pel diàleg amb el sobiranisme

■ El PSC recorda que sempre ha reivindicat Catalunya com a nació ■ Defensa el diàleg amb ERC i JxCat, però reafirma que el límit és l'acord amb Podem

Xavier Miró
BARCELONA

L'aposta per la plurinacionalitat de l'Estat i el reconeixement de Catalunya com a nació que el PSC porta al programa del congrés que farà al desembre ha tornat a situar-se en el punt de mira de la picabaralla política per l'inici dels contactes del PSOE amb els independentistes amb vista a la investidura de Pedro Sánchez.

Tot i que els socialistes catalans ho han explicat amb més o menys claredat en els últims anys dependent de l'interès del PSOE per desmarcar-se de l'independentisme, la reivindicació forma part dels fonaments del PSC com a partit i així ho recordava ahir el secretari d'organització, Salvador Illa, després de la l'executiva dels dilluns: "Parlem de nació des del segle passat. Forma part del fonament del PSC."

Amb ironia, Illa celebra que la ponència marc de cara al congrés hagi despertat tant "interès" i n'ha recomanat "la lectura i estudi" perquè creu que serà "profitosa per a tothom". No hi ha novetat en la posició del PSC, però el

Salvador Illa, ahir després de l'executiva dels socialistes catalans ■ ACN

document precongessual coincideix amb l'inici de les negociacions del PSOE amb ERC i, per exemple, el líder popular Pablo Casado ahir ja en demanava explicacions a Pedro Sánchez, a qui acusa de "posar com a moneda de canvi l'ordre constitucional" per obtenir el suport d'Unides Podem i ERC. Fins i tot la líder socialista andalusa, Susana Díaz, mostrava comprensió per la posició del PSC amb un límit: "Nosaltres ens sentim una realitat nacional a l'Estatut. Un es pot sentir com

La frase

“Parlem de nació des del segle passat, des de la fundació. Forma part del fonament del PSC”

Salvador Illa
SECRETARI D'ORGANITZACIÓ DEL PSC

vulgui però no qüestionar l'Estat espanyol.”

JxCat retreia ahir al PSC que hi aposti en el congrés però no ho hagi reivindicat en la campanya electoral. La diputada

Laura Borràs considera insuficient que aquest sigui l'horitzó màxim del PSC: "El que necessita Catalunya és un estat."

El PSC defensava ahir la interlocució amb ERC, però també amb JxCat per abordar la investidura de Pedro Sánchez. "El PSOE ha expressat la voluntat de parlar amb tothom", afirmava Illa. Ara bé, recordava que el límit és el preacord del PSOE i Unides Podem, que defensa el diàleg i l'autogovern però dins de la Constitució Espanyola. ■

El portaveu de Catalunya En Comú, Joan Mena, valora, ahir, el sí dels Comuns al pacte amb el PSOE ■ ACN

Els Comuns avalen el pacte amb el PSOE

■ El 94,65% dels militants volen entrar en un govern "progressista"

Redacció
BARCELONA

Els militants de Catalunya en Comú han avalat en una votació el preacord d'Unides Podem amb el PSOE "per un govern progressista". Segons va explicar ahir el portaveu, Joan Mena, el 94,65% dels militants de Catalunya en Comú que van votar sobre el possible pacte amb el PSOE han donat llum verd a la possibilitat que En Comú Podem participi en un executiu progressista a l'Estat.

De les 10.165 persones del cens del partit, hi van participar 3.707. 3.505 vots hi van votar a favor, 198 en contra (5,35%) i 4 en blanc (0,11%). Joan Mena va dir ahir que estan "molt satisfets" amb el resultat, que dona suport a un govern progressista que "tanta preocupació

La frase

“Satisfets amb el resultat, que dona suport a un govern que tanta preocupació causa als privilegiats”

Joan Mena
PORTAVEU DE CATALUNYA EN COMÚ

causa a lobbies i privilegiats", i va celebrar que sigui "la quantitat de vots" i no "la quantitat d'accions en borsa" el que decideix "quins són els partits que han de governar". Després que ERC hagi instat el PSOE a garantir una taula de negociació política entre institucions per aconseguir el vot favorable dels republicans a la investidura de Sánchez, els comuns van coincidir ahir que recuperar el diàleg entre governs ha de ser "normal" en democràcia. ■

LA GUIA
de vins de Catalunya

Tast a cegues

Venda a llibreries per 20,90 €

- 1.470 vins tastats i puntuats
- 284 cellers
- 12 Denominacions d'Origen
- Vins sense DO
- Conclusions dels autors i col·laboradors

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Quadern d'economia

Dret processal i dret moral

Francesc Cabana

He estat advocat durant molts anys, però recordo molts aspectes d'una carrera apassionant. El dret processal també ho era, tot i que el procediment penal pot resultar una mica pesat. Quan hi ha un procediment penal als diaris, segueixo amb interès els diferents moments del judici que comença amb la instrucció. Però davant del procés contra els nostres polítics m'he trobat que aquest procés judicial no tenia cap interès, ja que els acusats, i entre ells alguns bons amics, estaven a la presó durant un període llarg de temps i esperaven un judici oral que finalment es va realitzar.

Em sembla que no cal saber dret processal, ni dret penal, per jutjar els fets comesos per tots ells. Si els haguessin castigat amb 100 euros de multa no hauria piulat, tot i considerar que era innecessària l'acció de culpabilitat que els atribuïen. Els fets eren tan clars i tan evidents que fins i tot un estudiant de dret de primer curs o qualsevol persona sense estudis, però amb una certa cultura general, podia apreciar que es tractava d'uns aldarulls sense violència que només van perjudicar dos cotxes de la policia situats estúpidament davant del lloc on presumiblement hi hauria la manifestació. Si els van posar allí perquè pensaven que no hi hauria protestes, és que desconeixien absolutament la manera d'actuació catalana. Aquí les ma-

El banc dels acusats durant el judici als líders polítics i socials catalans al Tribunal Suprem ■ ACN

nifestacions es fan amb entusiasme però sense violència. Feia la sensació que l'organització de l'Estat esperava aconseguir el primer mort per, aleshores, donar a les manifestacions un nivell molt superior al que va tenir, encara que el mort hagués estat conseqüència d'un afer totalment fortuït.

Els fets es van produir, el procediment processal es va posar en marxa i el tribunal va sentenciar els acusats d'una forma que deixa a la vista que hi va haver parcialitat i potser, fins i tot, odi. Veig més motius d'obrir un procediment judicial als jutges, que no pas als acusats.

Soc cristià, ho he estat i ho continuaré sent fins a la meua mort, que serà propera d'acord amb la meua edat. La meua moral

cristiana m'indica que les sentències van ser elaborades en un judici que va jutjar uns fets que no es van produir. Només amb la cara de bona fe d'un Jordi Sánchez o d'una Dolors Bassa –sense excloure els altres– els jutges podia veure que es tractava de persones honorables. La seva vida també ha estat honorable i més que honorable, tal com demostraren, més preocupats pels altres que per ells mateixos. I aquestes persones s'han vist engarjolades com si haguessin assassinat el seu veí d'escala o un veí a qui agradava alguna de les músiques actuals.

La meua moral cristiana, que espero compartir amb tots els creients, em diu que aquests jutges no han actuat correctament.

No sé si abans s'havien barallat amb la parella o havien tingut una digestió difícil, però han confirmat que la justícia espanyola no és justícia, però sí espanyola. Com volen que els catalans vulguem mantenir-nos lligats a un Estat que fa 300 anys que ens fa la punyeta?

Ara surt la meua faceta d'historiador de l'economia que veu la dificultat de desempallegar-nos d'uns jutges que tenen la vista creuada o són bornis. Segur que els perdonaran a l'altra vida i jo també ho faré. I ja em diran, senyors jutges, si són budistes, hinduistes, o formen part d'una altra església que jo no conec. Però certament no pertanyen a una església que demana caritat, però també demana justícia. ■

Canvis en el tall de la Meridiana per esquivar la policia

Raül Garcia i Aranzueque
BARCELONA

Els veïns de la Meridiana van tallar ahir, per 43è dia consecutiu, aquesta artèria del nord de Barcelona com a protesta per la sentència contra els presos polítics catalans. El tall, que va resistir molts dies, fins que l'Ajuntament de Barcelona va decidir mirar d'aturar-lo, s'ha reinventat davant la forta presència policial i els manifestants han adoptat noves modalitats per mantenir la "resistència" de la Meridiana.

La tècnica d'ahir consistia a travessar el carrer, un cop i un altre, a pas lent, quan el semàfor era en verd. Amb tanta gent i amb la col·laboració dels Mossos, però, era difícil no obstruir la via i crear un caos viari considerable.

La protesta es va desenvolupar de forma distesa, amb càntics nous com "No hi cabem!", fins que la policia es va veure desbordada i va començar a identificar alguns dels vianants davant la indignació dels manifestants. En una de les tongades en què la multitud travessava el carrer (amb el semàfor en verd), un mossos va tirar a terra un home gran i diversos agents el van colpejar, segons va explicar ell mateix i diversos testimonis. Segons aquestes fonts, no es va permetre l'assistència dels sanitaris fins passada una bona estona. Després se'l va endur una ambulància. ■

Investiguen regidors de la Jonquera per talls a l'AP-7

Esteve Carrera
LA JONQUERA

Jaume Ricart, regidor a la Jonquera d'Esquerra Republicana –a l'oposició–, es va presentar ahir a la comandància de la Guàrdia Civil de Girona per respondre a una citació per suposats desordres públics relacionats amb el tall de

l'autopista AP-7 dels dies 18 i 19 d'octubre. Ricart es va cenyir al seu dret a no declarar; tot i assegurar que estava "molt tranquil", el regidor va explicar en sortir que no ha pogut saber el contingut de l'atestat. El seu cas queda pendent del seguiment que li donarà el jutjat de Figueres. Segons el seu advo-

cat, Joan Ferrer, el punt de partida de tot plegat serien unes imatges publicades a les xarxes socials els dies en qüestió, durant els quals l'AP-7 va quedar tallada unes 30 hores, en el marc de les mobilitzacions de protesta que es van fer arreu del país després de fer-se pública la sentència pel judici de l'1-O. Una al-

tra regidora del mateix grup i municipi, Anna Perez, està citada per dijous. Ricart va agrair ahir el suport de la cinquantena de persones que el van acompanyar, entre les quals hi havia l'alcaldeessa, Sònia Martínez, i regidors de la Jonquera. Entre els companys de partit de Ricart també hi havia la diputada Montserrat Bassa, que va situar aquestes investigacions en l'onada de repressió en curs: "Volen fer-nos agafar por, però no ens arronsarem; tot el suport a les persones investigades", va dir Bassa. ■

Jaume Ricart –al centre de la imatge– sortint de la caserna de la Guàrdia Civil de Girona, on ahir estava citat ■ MANEL LLADÓ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC rebutja la suspensió de l'autodeterminació pel TC

■ Els republicans proposen esmenes a la resposta a la sentència en què denuncien la “persecució judicial” contra la mesa del Parlament ■ Defensen la transacció conjunta amb les de JxCat i la CUP

Redacció
BARCELONA

ERC proposa una esmena a la resposta conjunta a la sentència del Suprem que rebutja la suspensió que el Constitucional ha fet del punt relatiu a la reprovació de la monarquia, la defensa del dret d'autodeterminació i la reivindicació de la sobirania del poble de Catalunya. Els republicans anunciaven ahir la presentació de tres esmenes a la proposta de resolució conjunta després que JxCat i la CUP ja van presentar les seves —aleshores els republicans van lamentar el que van considerar “moviments partidistes”.

Esmenes de cada partit

Els republicans recordaven ahir que la seva voluntat “era presentar esmenes conjuntament amb JxCat i la CUP” per mantenir “el consens inicial” de la resolució que es va aprovar amb el vot dels tres grups però que el Tribunal

El ple del Parlament reunint en l'última sessió dels dies 12 i 13 de novembre passats ■ ACN

Constitucional va suspendre parcialment a instàncies del govern en funcions de Pedro Sánchez.

JxCat, ERC i la CUP van aprovar el 12 de novembre la proposta que afirmava que el Parlament “reiterarà i reiterarà tants cops com ho vulguin els diputats i les

diputades la reprovació de la monarquia, la defensa del dret a l'autodeterminació i la reivindicació de la sobirania del poble de Catalunya per decidir el seu futur polític”.

10-N pel mig

La proposta havia estat ac-

ceptada a tràmit per la mesa del Parlament el 22 d'octubre; però, amb vista a les eleccions del 10-N, el govern en funcions de Sánchez va impugnar-ne la tramitació davant del Constitucional.

Tenint en compte que el ple del TC es reunia aquell

dimarts 12, la votació de la resolució es va avançar a primera hora del matí i es va aprovar amb els vots dels tres partits independentistes.

Al migdia, però, la resolució ja quedava invalidada perquè el TC en comunicava la suspensió i no es

va publicar al *Butlletí Oficial del Parlament* per voluntat expressa dels serveis jurídics, que el president de la cambra, Roger Torrent, va deixar clar que no posaria en risc com a funcionaris públics.

Al vespre d'aquell mateix dimarts 12 de novembre, la fiscalia general de l'Estat instava la del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) a investigar penalment Torrent i la resta de membres de la mesa que van permetre la votació.

Solidaritat amb la mesa

De cara a demà, ERC ha decidit substituir el punt suspès pel TC per un altre que “rebutja la suspensió parcial” acordada pel tribunal i recorda el redactat complet de la part suspesa.

En dues altres esmenes, els republicans expressen “el seu suport i solidaritat amb el president del Parlament de Catalunya i els membres de la mesa, investigats per la fiscalia a instància del govern de l'Estat per haver defensat el dret a la representació política” dels diputats. En l'última esmena els republicans consideren “que la persecució judicial a la mesa del Parlament constitueix una greu vulneració de l'autonomia parlamentària i de la inviolabilitat” dels diputats. ■

La fiscalia no veu vulneració de drets als presos

■ Demana al Suprem que rebutgi els incidents de nul·litat contra la sentència

Redacció
BARCELONA

La fiscalia ha demanat al Tribunal Suprem que rebutgi els incidents de nul·litat presentats per les defenses dels presos polítics, acusats del procés, contra la sentència que els va condemnar a penes d'entre 9 i 13 anys per sedició, en considerar que no s'han vulnerat cap dels seus

drets. En el seu escrit, el ministeri públic retreu a algunes defenses que facin servir l'incident de nul·litat per cobrir “un tràmit” per anar al Tribunal Constitucional en empara i fins i tot censura que intentin “construir artificialment una aparença de parcialitat” al tribunal del procés que “serveixi en instàncies diferents per minar la credibilitat i imparcialitat de tribunal”, segons recull Efe.

Aquest últim argument l'esgrimeix la fiscalia en resposta a la defensa de Jordi Cuixart —que consi-

La fiscalia no creu que es vulnerés cap dret durant el judici del procés ■ ARXIU

dera que no l'ha jutjat un tribunal imparcial—, conscient que el líder d'Òmnium Cultural, com la resta, esgotarà totes les vies i acudirà al Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) després de passar pel Constitucional.

Alguns dels presos polítics van al·legar també que s'havia vulnerat el seu dret de reunió i a la llibertat ideològica i d'expressió, però els fiscals sostenen que “aquests drets no es van vulnerar, ja que no és possible expressió del dret

al marge de la llei”.

“No eren drets, eren aixecaments hostils contra les resolucions judicials”, “actuacions delictives d'extraordinària gravetat contra l'ordre públic”, recalquen en un dels escrits. ■

A favor d'unes penes molt més dures

Partidaris d'haver condemnat a penes més dures per rebel·lió, els fiscals insisteixen en alguns escrits presentats al Suprem que els acusats van vulnerar l'ordre constitucional i no només l'ordre públic, si bé en altres admeten que en l'aplicació de delictes de sedició va existir “pulcritud dogmàtica i respecte al principi de legalitat”.

Assenyalen que la tardor del 2017 a Catalunya “va existir un aixecament multitudinari, generalitzat i projectat de manera estratègica” amb “actes d'aixecament públic i violent, pensats i dissenyats per endavant” per “impedir per la força i fora de les vies legals l'aplicació de la llei i el compliment de resolucions judicials”.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Allà on va començar tot

EFEMÈRIDE • Un acte a la Generalitat clou la commemoració dels 125 anys de les Bases de Manresa, germen d'un catalanisme polític que ha evolucionat cap a l'independentisme **DISCURS** • Torra proclama que la repressió "s'està girant" contra l'Estat

Francesc Espiga
BARCELONA

Es pot dir que allà va començar una mica tot. Fem repàs d'història. Entre el 25 i el 27 de març del 1892, personalitats i prohoms lligats a un catalanisme aleshores incipient i poc madurat es trobaven a la capital del Bages per intentar modelar i donar textura a aquest corrent polític. Hi havia des d'Àngel Guimerà fins a Enric Prat de la Riba, passant per Lluís Domènech i Muntaner, entre molts altres. D'hores de discussió, en va sortir un document, les Bases de Manresa, que reivindicava qüestions com ara la necessitat de disposar d'un autogovern per al país, més capacitat i instruments per articular polítiques econòmiques pròpies i la defensa del català com a llengua pròpia. Són, en resum, el text fundacional d'un catalanisme polític que, en la seva gènesi, era de concepció inequívocament regionalista, però que a còpia d'anys i reformulacions ha evolucionat, entre altres moviments i escoles, cap a un independentisme explícit.

En una d'aquelles coincidències que ajuden a reforçar el caràcter èpic del relat, el 125è aniversari de les Bases de Manresa va convergir en el temps amb l'any 2017, un dels moments més efervescents de la història recent de Catalunya, amb el referèndum de l'1-O en el centre de totes les referències. La posterior aplicació de l'article 155, i tot el que va venir després, va provocar que la clausura oficial de la commemoració s'hagi anat ajornant. Fins ahir. En un Saló de Sant Jordi que els temps actuals també han convertit en protagonista, en aquest

El president Quim Torra, ahir, amb una publicació commemorativa de l'efemèride. Al seu costat, l'alcalde de Manresa ■ JORDI BEDMAR

cas per les seves pintures, s'hi va celebrar l'acte institucional que quedava pendent per rematar l'efemèride. Va estar encapçalat pel president de la Generalitat, Quim Torra —que havia collat perquè es fes tant sí com no—; la consellera de Cultura, Mariàngela Vilallonga, i l'alcalde de Manresa, Valentí Junyent, entre d'altres. De la intervenció del cap de govern, els periodistes, pocs, n'esperàvem alguna referència, ni que fos implícita, insinuada, al moment polític actual. És a dir, a què coi faran els partits independentistes amb la investidura de Pedro Sánchez. Res. Ni piu. Sí que va fer, però, un paral·lelisme

històric entre la reacció que va tenir l'Estat a finals del segle XIX quan es va promulgar aquell document, i que de manera premonitòria ja va ser qualificat de "sedició", i la que ha tingut arran de l'esclat del procés sobiranista. "La via repressiva —va dir—, en lloc de paralyzar-nos, ens referma en les nostres conviccions, mentre que a l'Estat se li comença a girar" en contra, va dir Torra, en una de les poques incursions que va fer en l'actualitat pura i dura. En canvi, al llarg del seu parlament, va jugar amb les referències a com l'abans —la vertebració d'aquest catalanisme— ha acabat determinant l'ara —l'inde-

Celebració interrompuda
Els actes per commemorar l'aniversari de les Bases de Manresa es van fer entre el 24 de març del 2017 i el 31 d'octubre del 2018. Hi faltava la clausura, que no es va poder fer fins ahir per l'aplicació del 155.

pendentisme—, amb especial atenció a la figura de Prat de la Riba. "Des de la fi de l'Estat Català, el 1714, Catalunya deixa d'existir, passa a ser només una idea... I Prat de la Riba aconsegueix que tornem a ser alguna cosa", va reflexionar. L'alcalde de Manresa, al seu torn, va tenir unes paraules de record per als presos i els exiliats, de qui va dir que "han hagut de pagar un preu molt alt per defensar l'anhel dels catalans". L'Orfeó Manresà va tancar l'acte interpretant *Els segadors*. Ja l'havien obert amb una versió coral del *Què volen aquesta gent?* de Maria del Mar Bonet. No cal dir el perquè de la tria. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs

La governabilitat d'Espanya

La dependència catalana per la governabilitat d'Espanya és una realitat des que el Partit Popular de Mariano Rajoy va perdre la majoria absoluta l'any 2015. Des d'aquella majoria perduda hi ha hagut quatre eleccions generals en quatre anys i en totes les investidures el candidat ha hagut de dependre dels partits catalans.

Quan no hi ha hagut majories absolutes —els experts en democràcia asseguren que no n'hi haurà mai més— el govern espanyol de torn s'ha hagut de forjar amb els vots catalans. Ve de lluny, de quan a l'inici de la Transició democràtica va haver-hi el pacte constitucional del PSOE i la UCD. Llavors, Solé Tura, del PSUC, i Roca Junyent, de la Minoria Catala-

na, hi van tenir un paper molt destacat. També, i entre d'altres, els partits catalans van influir notòriament en l'etapa final de Felipe González, que va fer aigües per tot arreu pels GAL, i CiU no li va donar l'esquena fins a l'últim minut.

Va haver-hi també una forta influència de Pujol i Duran i Lleida en el primer govern d'Aznar sense

majoria absoluta. Va venir de poc que CiU no entrés a l'executiu espanyol i fins i tot no presidís el Senat amb Joan Rigol. Jordi Pujol va preferir el famós pacte del Majestic. Un acord exclusivament per obtenir el que s'anomenava el peix al cove. Més potent va ser el suport català, en concret de CiU, quan, arran de la forta crisi econòmica del 2008, José Luis Ro-

dríguez Zapatero va aprovar, gràcies a l'abstenció de CiU, dirigida per Artur Mas i Duran Lleida, un pla d'austeritat pública que es va executar l'any 2010 i del qual encara ressonen les conseqüències.

De sempre, amb estira-i-arronses, els partits catalans han estat presents a l'hora de col·laborar en la governabilitat d'Espanya. Però mai com ara hi havia hagut polítics presos per haver posat les urnes i mai una situació hostil com la que ha generat la prohibició constant de tot per guanyar vots.